

Arrest

nr. 207 716 van 14 augustus 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. STEVENS
Schuttersstraat 15-17
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

-

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 12 december 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 november 2017.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 februari 2018.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. STEVENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 november 2017.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. In een tweede middel voert ze de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht. De verzoekende partij meent in een derde middel dat er sprake is van “afwendings van macht: miskennen van feitelijkheden en het gemeenschappelijk standpunt van het door de Raad van Europese Unie bepaalde Vreemdelingen definitie”. Ze voert in een vierde middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen behandeld. De verzoekende partij geeft aan dat zij reeds lange tijd samenwoont met haar partner en dat zij een verzoek om te huwen hebben aangevraagd doch zij als reactie hierop een bevel om het grondgebied te verlaten, kreeg. Ze stelt sinds 2012 op hetzelfde adres te wonen, de huishuur stipt te betalen alsook de elektriciteit en de gasrekening, zodanig dat er niet kan gesteld worden dat zij hier geen adres had en nergens ingeschreven stond. De verzoekende partij voert aan dat indien de gemachtigde degelijk werk zou geleverd hebben, hij alleszins op de hoogte was geweest van het feit dat zij al die tijd woonachtig is geweest op het zelfde adres en benadrukt dat met dit gegeven blijkbaar geen rekening werd gehouden bij het verlenen van de bestreden beslissing, dit na de aanvraag om te huwen.

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort, een geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument. Vervolgens wordt gesteld dat de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen, evenals het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en diens minderjarige kinderen, niet automatisch een recht op verblijf geeft. Verder wordt aangaande artikel 8 van het EVRM gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De gemachtigde stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest (nr. 27.884) van 27.05.2009 het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient volgens de gemachtigde bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in de regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, wordt nergens in de bestreden beslissing gesteld dat zij hier geen adres had en nergens ingeschreven stond. Zoals al hoger weergegeven steunt de bestreden beslissing op artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet waarbij wordt aangegeven dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort, een geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument, wat de verzoekende partij in geen geval betwist. Door te wijzen op het gegeven dat zij sinds 2012 op hetzelfde adres woont, de huishuur stipt betaalt alsook de elektriciteit en de gasrekening, kan de verzoekende partij hier geen afbreuk aan doen.

Waar de verzoekende partij stelt dat het manifest miskennen van het feit dat zij reeds sinds 2006 in België verblijft en alhier ingeschreven stond een afwendings van macht inhoudt, wijst de Raad erop dat slechts sprake kan zijn van machtsafwendings wanneer een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar

door de wet is verleend met het oog op het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang gebruikt om een ander doel na te streven en wanneer dit ongeoorloofde oogmerk het enige doel is van de betrokken bestuurshandeling (RvS 12 februari 2003, nr. 115.739). De beschouwingen die de verzoekende partij naar voren brengt, tonen echter niet aan dat er sprake zou zijn van machtsafwendings. De Raad stelt overigens vast dat in de bestreden beslissing in geen geval wordt betwist dat zij meerdere jaren (illegaal) in België verblijft en alhier ingeschreven stond. De Raad benadrukt dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort, een geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.

In de mate dat de verzoekende partij aangeeft dat haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd verleend na haar aanvraag om te huwen, wordt erop gewezen dat een dergelijke aanvraag niet tot gevolg heeft dat de gemachtigde zich moet onthouden van het toepassen van artikel 7 van de vreemdelingenwet of de uitkomst van dergelijke procedures dient af te wachten alvorens een bevel om het grondgebied af te leveren. Evenwel kan het bevel niet gedwongen worden uitgevoerd. De bescherming tegen een gedwongen verwijdering gaat in vanaf de datum van het ontvangstbewijs van de ambtenaar van de burgerlijke stand dat wordt afgeleverd eens de nodige documenten om een huwelijksaangifte te doen werden overgemaakt. Het bevel kan niet gedwongen worden uitgevoerd tot de dag volgend op de dag van de huwelijksvoltrekking of tot de dag van de weigering van de huwelijksvoltrekking of tot op de dag van het verstrijken van de termijn van zes maanden waarbinnen het huwelijk moet worden voltrokken. In dit verband merkt de Raad echter op dat uit de stukken van het administratief dossier in geen geval blijkt dat er effectief een huwelijksaangifte werd gedaan vóór de bestreden beslissing. Met haar louter hypothetische stelling dat wanneer zij wel degelijk haar aanvraag om te huwen zou toegekend gekregen hebben waardoor zij degelijk nadien een machtiging tot verblijf zou gekregen hebben, kan de verzoekende partij geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. De verzoekende partij betoogt ook dat niet vergeten mag worden dat elke Belgische onderdaan gemachtigd is om te huwen met wie hij of zij verkiest zelfs wanneer deze persoon illegaal in het land verblijft en stelt dat dit recht om te huwen hem of haar niet mag ontzegd worden op basis van dit illegaal verblijf. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing werd genomen conform de Belgische wetgeving en de verzoekende partij in geen geval het recht ontzegt om te huwen en een gezin te stichten maar louter stelt dat de intentie om te huwen, of om wettelijk samen te wonen, evenals het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner en diens minderjarige kinderen, betrokkene niet automatisch recht op verblijf geeft. De Raad benadrukt verder dat de verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels met betrekking tot de binnenkomst, het verblijf en de vestiging te ontsnappen (cf. RvS 1 juni 2006, nr. 159 485). Zoals hoger vastgesteld blijkt bovendien niet dat in casu effectief een huwelijksaangifte werd gedaan.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd aangaande de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen, de samenwoning evenals artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde lijkt het bestaan van een gezinsleven op zich niet te betwisten maar oordeelt dat de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen, evenals het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner en diens minderjarige kinderen, niet automatisch een recht op verblijf geeft. Verder wordt aangaande artikel 8 van het EVRM gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven en wordt, zoals hoger weergegeven, gewezen op het arrest (nr. 27.884) van 27.05.2009 van de Raad evenals op de vaste rechtspraak van de Raad van State.

Vervolgens wordt er ook op gewezen dat volgens het EHRM er in het geval van een eerste toelating onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Een belangrijk punt is te weten of het familie- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999) (EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Verder dient erop gewezen te worden dat, teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, moet worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven

elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij door louter te wijzen op een aanvraag om te huwen en louter te beweren dat zij wordt verplicht om terug te gaan naar haar herkomstland om daar papieren te gaan aanvragen wat weinig tijd in beslag zou nemen en wat niet overeenstemt met de werkelijkheid, hiermee niet aantoont dat er concrete hinderpalen bestaan die haar verhinderen haar gezinsleven elders verder te zetten. De Raad benadrukt dat uit de stukken van het administratief dossier in geen geval blijkt dat er effectief een huwelijksaangifte werd gedaan. Indien dit wel het geval zou zijn, zal de verzoekende partij in afwachting van het onderzoek naar de huwelijksaangifte op het grondgebied van het Rijk mogen verblijven en eens het onderzoek is afgerond kan de verzoekende partij, op voorwaarde dat de huwelijk mag worden voltrokken, de nodige stappen ondernemen om haar verblijf op grond van haar huwelijk in België te regulariseren. Een huwelijk verleent immers niet automatisch een recht op verblijf. Hiervoor dient een procedure tot gezinshereniging opgestart te worden en de aanvraag tot gezinshereniging dient in beginsel in het land van herkomst te gebeuren. Eens zij in het bezit is van de noodzakelijke binnenkomstdocumenten kan zij terugkeren naar België. Het zou dus slechts een tijdelijke verwijdering betreffen. De verzoekende partij toont overigens niet aan dat zij zich voor de duur van de tijdelijke verwijdering niet kan laten vergezellen door haar partner, noch dat haar partner haar niet zou kunnen opzoeken. Bovendien kan in dit verband op gewezen worden dat moderne communicatie technologieën de verzoekende partij in staat kan stellen om gedurende een aanvraag om machtiging in nauw contact te blijven met haar partner en met haar de banden verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, ME. Vs. Zweden). De verzoekende partij toont dus niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben of verderzetten en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen of verder te zetten in haar land van herkomst of elders. Waar de verzoekende partij er ook op wijst dat papieren aanvragen in het herkomstland weinig tijd in beslag zou nemen wat niet overeenstemt met de werkelijkheid, merkt de Raad op dat ze met deze hypothetische en ongestaafde bewering geen afbreuk kan doen aan het voorgaande. Door louter blote beweringen aan te voeren en te getuigen van een ander oordeel dan de gemachtigde, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de motivering van de gemachtigde kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen toont de verzoekende partij, die overigens het eigenlijk motief van de bestreden beslissing niet betwist, niet aan dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid zou zijn, zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens of geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. De verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat sprake zou zijn van machtsafwendings. De middelen lijken ongegrond."

3.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.3 Op 23 februari 2018 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar ook de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 19 juni 2018, waar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 12 februari 2018 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: "De verzoekende partij volhardt in het verzoekschrift en stelt dat zij ondertussen een nieuwe aanvraag heeft ingediend op basis van het feit dat haar partner in verwachting is. Deze aanvraag werd op 7 mei 2018 geweigerd. De verzoekende partij stelt tegen deze nieuwe weigeringsbeslissing op 15 mei 2018 beroep te hebben ingediend bij de Raad (beroep van 17 mei 2018 gekend onder rolnummer 220 237).

De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.”

3.4 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er vooreerst op dat de verzoekende partij door te volharden in haar verzoekschrift geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking van 12 februari 2018 werd aangegeven.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij ondertussen een nieuwe aanvraag heeft ingediend op basis van het feit dat haar partner in verwachting is, dat deze aanvraag op 7 mei 2018 werd geweigerd en dat zij tegen deze nieuwe weigeringsbeslissing op 15 mei 2018 beroep heeft ingediend bij de Raad, wordt in de eerste plaats opgemerkt dat deze elementen dateren van na de bestreden beslissing van 27 november 2017 zodat hiermee in de bestreden beslissing geen rekening kon gehouden worden. De Raad benadrukt dat voorliggend beroep een annulatieberoep betreft, zodat de bevoegdheid van de Raad beperkt is tot het uitoefenen van een wettigheidstoetsing. De Raad moet zich hiertoe plaatsen op het ogenblik van de beoordeling. Met een beoordeling *ex nunc*, zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden. Het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting kan aldus geen afbreuk doen aan wat in voormelde beschikking van 12 februari 2018 gesteld wordt. Zodoende kan de verzoekende partij niet dienstig vragen deze elementen mee te betrekken in het arrest.

Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt overigens dat er thans nog enkel een beroep hangende is tegen een bevel om het grondgebied te verlaten van 7 mei 2018. In de mate dat de verzoekende partij aangeeft dat er een beroep hangende is tegen dit bevel van 7 mei 2018, dat bij de Raad gekend is onder rolnummer 220 237, wordt opgemerkt dat het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 mei 2018 geen schorsende werking heeft ten aanzien van de uitvoerbaarheid van het huidige bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Er kan ook op gewezen worden dat zulk hangend beroep de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een bevel aan de vreemdeling wordt gegeven. Uit niets blijkt dus dat de gemachtigde zich moet onthouden van het toepassen van artikel 7 van de vreemdelingenwet of de uitkomst van dergelijk beroep moet afwachten alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan. Een en ander klemt des te meer nu het louter instellen van een annulatieberoep tegen een bevel om het grondgebied te verlaten geen omkering meebrengt van het vermoeden dat een administratieve rechtshandeling, tenminste zolang ze niet is vernietigd, moet worden geacht wettig te zijn (cf. RvS 30 juni 2016, nr. 235.280, vzw Aéroclub De Hesbaye). Dit voorrecht - het zogenaamde "*privilège du préalable*" - geldt ook voor bestuurshandelingen die genomen worden in het kader van de vreemdelingenwet. Bovendien wijst de Raad erop dat de verzoekende partij in geen geval aantoonde dat haar persoonlijke verschijning inzake de hangende procedure verplicht zou zijn. Ze kan zich desgevallend laten vertegenwoordigen door haar raadsman/raadvrouw.

Uit het verzoekschrift neergelegd bij de Raad inzake het beroep tegen het bevel van 7 mei 2018, blijkt verder dat de verzoekende partij met haar huidig betoog aangaande een nieuwe aanvraag doelt op haar aanvraag om te huwen met haar partner. Daargelaten de vaststelling in de beschikking van 12 februari 2018 dat er niet effectief een huwelijksaangifte werd gedaan vóór de bestreden beslissing, wijst de Raad er in dit verband op dat in de beschikking van 12 februari 2018 reeds op werd gewezen dat een dergelijke aanvraag niet tot gevolg heeft dat de gemachtigde zich moet onthouden van het toepassen van artikel 7 van de vreemdelingenwet of de uitkomst van dergelijke procedures moet afwachten alvorens een bevel om het grondgebied af te leveren. Evenwel kan het bevel niet gedwongen worden uitgevoerd. De bescherming tegen een gedwongen verwijdering gaat in vanaf de datum van het ontvangsbewijs van de ambtenaar van de burgerlijke stand dat wordt afgeleverd eens de nodige documenten om een huwelijksaangifte te doen werden overgemaakt. Het bevel kan niet gedwongen worden uitgevoerd tot de dag volgend op de dag van de huwelijksvoltrekking of tot de dag van de weigering van de huwelijksvoltrekking of tot op de dag van het verstrijken van de termijn van zes maanden waarbinnen het huwelijk moet worden voltrokken.

Gelet op het voorgaande en met verwijzing naar de in bovenvermelde beschikking van 12 februari 2018 opgenomen grond moet vastgesteld worden dat de middelen ongegrond zijn.

3.5 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU